

Svajonų
ROMANAI

Tango

JILL SHALVIS

Prašom netrukdyti

Jill Shlavis

PRAŠOM NETRUKDYTI

Romanas

Versta iš Jill Shlavis, Room Service, 2006

© Jill Shlavis, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Los Andželas

Emoje Haris keistai derėjo klestinti Holivudo verslininkė ir basakojė mergaičiukė iš Ohajo ūkio. Aplinkinius tai stebino, tačiau pačiai Emai atrodė tobulas derinys. Bent jau iki šios akimirkos. Šiandien ji – dvidešimt septynerių metų televizijos prodiuserė, mėginanti už uodegos sučiupti sprunkančią laimės paukštę. Jei tik susimaus, gali atsisveikinti su darbu, karjera, nes jos tiesiog nebeliks – išnyks, ištirps, pražus greičiau nei spės suskaičiuoti iki trijų. Vis dėlto ji per daug užsispyrusi, kad pasiduotų. Tiesa, visi aplinkui, įskaitant net jos padėjėjus, galėjo kirsti lažybų, jog sėkmė nuo jos nususuko. Tačiau ji nė už ką nepasiduos. Juk užaugo Ohajo platybėse, klestinčiame šeimos ūkyje, kurį paliko dėl mokslų ir darbo televizijoje. Jos tėvų dar neapleido siaubas – jie tebemanoma, kad tvirtų moralinių nuostatų besilaukiantieji merginai neįmanoma išgyventi Holivude. Bet Ema buvo pasiryžusi bet kam, kad įrodytų, jog jie klysta.

Ji tiesiog *dievino* savo darbą.

Pokalbio ją išsikvietė viršininkas ir tai priminė, kad vien atsidavimo nepakanka. Tik jau ne Holivude.

Giliai įkvėpusi Ema sunkia širdimi priartėjo prie jo durų. Tiksliais judesiais pasitaisė sijoną ir, kiek padvejojusi, nusprendė, jog šukuosenos neverta net liesti. Tada susikaupė ir drąsiai pasibeldė.

- Užeikite.

Ema atvėrė duris. Natanas Benetas sėdėjo dideliame odiniame krėsele, priešais didžiulį darbo stalą. Vyras susiraukė. Ema surakino lūpas šypsena.

- Kvietėte?

- Emelina Haris. Sėskis.

Puikumėlis. Jis kreipėsi visu vardu. Pirmas blogas ženklas. Ji įsitaisė ten, kur parodė šefas - ant daug mažesnės, ne tokios patogios kėdės. Regis, svarbiausia jos paskirtis šiame kabinate buvo priversti ant jos sėdinčius jaustis apgailėtinais. Tačiau ji nepasiduos. Ausyse suskambo motinos žodžiai.

- Ema, - pasakytų ji, įrėmusi rankas į klubus.

- Niekas negali priversti tavęs jaustis apgailėtinais, jei pati to nenori.

Tai buvo Eleonoros Ruzvelt žodžiai ir Ema

jais nuoširdžiai tikėjo. Ji pakankamai kieta šiam miestui.

Natanas ilgai stebėjo ją tylomis, tarsi sverdamas kiekvieną žodį.

- Ar žinai, kodėl šiandien tave pasikviečiau?

Tam, kad atleistų. Nebent jai pavyktų per kelias sekundes jį atkalbėti. Ema neabejojo, kad jai pavyks.

- Nutuokiu.

Natanas linktelėjo. Atrodė labai sutrikęs ir nelaimingas. Ema pasijuto taip, tarsi sėdėtų mokyklos direktoriaus kabinete, tačiau šis pokalbis galėjo sukelti daug rimtesnių bėdų nei nušalinimas nuo pamokų. Jai gali tekti atsi-sveikinti su čekių knygele. Jei jau lemta skęsti, padarys tai aukštai iškelta galva ir neprarasdama nė lašelio pasitikėjimo savimi.

Natanas nerimastingai barbeno pirštais.

- Emelina, nusamdėme tave užmerkdami akis į patirties trūkumą. Buvome tikri, kad esi it pasirengęs sužydėti dailus pumpuras.

- Sere...

- Manėme, kad nuversi kalnus mūsų kompanijoje.

- Sakyčiau, jog kaip tik to ir ėmiausi, - ji dar sykį pamėgino nusišypsoti.

Natanas rūpestingai tvarkė ir taip idealiai sudėliotus rašiklius ant stalo.

- Emelina, gal paaiškintum, kas nutiko pastariesiems trims tavo projektams?

- Na, aš...

- Ir kodėl visi trys patyrė nesėkmę?

Jos šypsena ėmė blankti. Be abejo, ji galėtų viską paaiškinti. Tačiau turėtų įskaudinti kitus žmones. Pirmą kartą atvykusi į miestą ji nežinojo pagrindinės taisyklės, tiksliau to, kad čia nėra jokių taisyklių. Dabar prieš akis iškilo uždaviny - viską pakreipti kuo palankiau sau ir kartu nesusikompromituoti.

- Neabejoju, kad visi anksčiau ar vėliau susiduria su įvairiomis kliūtimis. Jei žiūrėtume bendrą vaizdą, tai trys nesėkmės...

- Ema, visi trys projektai buvo tavo. Kol kas tu pralaimi 3:0.

Jie abu žinojo, kad Ema be galo darbšti. Bėda kita - ji niekada nesigriebtų melo, neimtų kenkti kitiems, kad pasiektų savo tikslo. Nepakęstų savęs tokios. Dėl šios priežasties ir žlugo visi trys jos projektai.

- Žinau, kad mano padėtis nepavydėtina, Natanai. Bet aš tikrai galiu su tuo susidoroti. Tik duokite man dar vieną šansą. Jei galėčiau pati

viskam vadovauti nuo pat pradžių...

Purtydamas galvą vyriškis atsilošė krėse. Jo plaukai buvo juodut juodutėliai, sušukuoti visai kaip Donaldo Trampo. Veidas vis dar įdegęs po atostogų Bahamose, o ausyse žėrėjo deimantiniai auskarai, už kuriuos Ema būtų paklojusi mažiausiai paskutiniųjų penkerių metų atlyginimą.

- Turėjai galimybių, net *tris*, - pareiškė jis tvirtu kaip plienas balsu.

Tai jau tikrai. Pirmiausia buvo realybės šou, kuriame dalyvavo du nepaprastai mieli broliai išradėjai, kurių intelekto koeficientas sunkiai įsivaizduojamas. Tajus ir Todas - labai mieli, bet jiems vargiai sekėsi sudurti galą su galu, tad Ema užsibrėžė tikslą pranešti apie juos pasauliui. Tiesa, vėliau paaiškėjo, kad pasaulis apie Tajų ir Todą jau žino. Broliai pamiršo užsiminti apie bėdas dėl patentų. Tad vos tik eteryje pasirodė pirmasis epizodas, Natanas ir visa kompanija buvo paduoti į teismą.

Antras projektas turėjo įrodyti, kad pirmojo nesėkmė - tik nelemtas atsitiktinumas. Tačiau nuo pirmųjų kvapą gniaužiančių nuotykių šou akimirku personalas kibo vienas kitam į gerklės. Niekas Emai neleido rinktis darbuotojų, tad ji neturėjo galios jų suvaldyti. Ką jau kal-

bėti apie tai, kad nė vienas jų nesugebėjo orientuotis pagal žemėlapi ir pasiklydo projektui net neprasidėjus.

Paskutinis Emos mėginimas – pokalbių laida, kurioje visai neatsitiktinai dalyvavo Natano žmonos dukterėčia. Labai miela, linksma, šmaikšti moterėlė, besiskinanti kelią humoro pasaulyje. Moteris išgyveno ne patį sėkmingiausią gyvenimo etapą, kurį vainikavo autoavarija. Nelaimė, po jos atsirado priklausomybė vaistams. Ši paslaptis galėjo ją sunaikinti. Kai Ema tai sužinojo, moteris raudėjo, grąžė rankas ir maldavo niekam neprasitarti nė žodeliu. Be jokios abejonės, Ema tylėjo. Ir tai jai brangiai atsiėjo – linksmuolė susimovė tiesioginio eterio metu. Ema suprato vieną dalyką, jog daugiau niekada nebenorės dirbti su viršininko artimaisiais.

Šios trys nesėkmės tarsi grandinė smaugė kaklą. Ema buvo tikra tuo, kad jas lėmė ne profesionalumo stoka, bet tai, jog niekas jai neleido rinktis personalo ir dalyvių.

– Natanai, aš tikrai galiu parengti puikų projektą. Tik suteikite galimybę.

– Emelina...

– *Tikrą* galimybę. – Ji atsistojo, rankomis įsi-

rémė į stalą ir palinko į priekį, iš visos širdies trokšdama, kad jis patikėtų, kaip nuoširdžiai ji to geidžia. – Jei tik galėčiau pasirinkti komandą ir svečią...

– Šioje srityje tu neturi patirties.

Tiesa. Prieš koledžą ji vairavo traktorių, krovė šieną ir graužė knygas apie ūkininkavimą. Baigusi koledžą ir gavusi televizijos vadybos diplomą, suprato, jog laikas palikti Ohajaus laukus. Troško būtent *šito* darbo.

– Pats ką tik minėjote, kad kažką manyje įžvelgėte. Tad labai prašau leisti man dar sykį pamėginti.

Natanas pirštuose sukinėjo rašiklį, o užsitęsusi tylą spirgino Emą kaip žuvį ant karštos keptuvės. Galiausiai pasigirdo ilgas sunkus atodūsis.

– Žinau, kad gailėsiuosi, bet... tebūnie.

– Taip? – negalėdama patikėti savo ausimis Ema ėmė juoktis. – Tikrai?

Vyras atrodė baisiai nelaimingas, tačiau linktelėjo galvą.

– Dievulėliau, ačiū ačiū ačiū! – sukliko ji ir apskriejusi stalą čiupo viršininką glėbin. Priblokštas Natanas paplekšnojo jai per nugarą.

– Jau gana.

- Atleiskite, - ji žaibiškai patraukė rankas ir žengė žingsnį atgal. - Jūs to tikrai nesigailėsite, nė akimirką.

- Tik pažadėk, kad šį kartą viskas pavyks, - tarsi prašydama priesaikos pareiškė šefas. - Ema, jei vėl viską sugadinsi, visiems laikams būsi išstumta iš šio verslo.

- Pažadu, viskas bus gerai, - ji giliai įkvėpė, kad vėl nepultų jo glėbesčiuoti.

- Nagi, papasakok, koks tai bus projektas?

Jos vaizduotėje ėmė dėliotis mintys apie pokalbių laidą, o gal šmaikščią situacijų komediją. Taip, kas nors tokio tobulo, kas sudomintų ir prajuokintų kiekvieną žiūrovą...

- Mums reikia kulinarinės laidos.

Ema spoksojo it iš vandens išmesta žuvis.

- Kulinarinės laidos?

- Tokios, kurioje dalyvautų koks energingas virtuvės šefas, gebantis prikaustyti dėmesį. Na, supranti, žongliuoti peiliais, mėtyti produktus - kaip tie virėjai japonų restoranuose. Tik mes nesiorientuosime į jokią konkrečią virtuvę. Tegul gamina viską - nuo sumuštinių iki *tartare*.

Tartare? Ji nė nenutuokia, kas tai.

- Kulinarinis šou, - pakartojo balsu Ema, o

mintys skriejo strimgalviais. Bėda ta, kad virtuvės subtilybes ji išmanė neką geriau nei lėktuvo aerodinaminės savybės.

- Kulinarinės laidos dabar be galo populiarios.

Apie kokią kulinariją galima kalbėti, jei Ema vargais negalais sugeba tik užkaisti vandenį.

- Pirmiausia pradėk nuo virėjo. Jis bus raktas į sėkmę. Tiesą sakant, turiu kai ką nužiūrėjęs...

- Juk sakėte, kad pati galėsiu rinktis...

- Aptarnaujantįjį personalą.

Ema prisivertė nusišypsoti ir paklusniai linktelėjo, vildamasi, kad šefas nepastebės ją užvaldžiusios panikos. Kulinarinis šou...

- Vyliausi, jog leisite man pasirinkti visus projekto dalyvius.

- Aš ir leisiu. Tik nuvažiuok ir pasižiūrėk į tą virtuvės šefą, kurį turiu galvoje. Jis spinduliuote spinduliuoja nepaprastą energiją. Be vargo patraukia auditoriją, o moterys galėtų prisiekti, kad jis seksualus kaip pats šėtonas.

- Ir kas jis toks?

- Šefas Džekobas Hilas. Šiuo metu dirba *Amuse Bouche*¹ pasaulinio lygio restorane,

---

¹ *Amuse bouche* (pranc.) - pažodžiui *pralinks-*

įsikūrusiame tokio pat lygio Niujorko viešbutyje *Tyla*.

- Turite galvoje tą naująjį viešbutį, skirtą...

- Seksui? Taip, būtent šį. Važiuk ten kuo greičiau.

Natanas nutilo ir pažvelgė į ją.

- Beje, dar kai kas.

Emai vis dar svaigo galva nuo minties, kad jos neatleido, tačiau teks kurti kulinarinę laidą ir vykti į viešbutį, skirtą tenkinti kūniškus ma-lonumus ir aistringiems nuotykiams.

- Ema, žinau, kokia tu gabi. Dėl to taip ir el-giuosi. Tačiau paklausyk, privalai...

- Ką?

Jis sunkiai atsiduso.

- Nebebūti tokia minkštaširdė. Būk tvirta.

- Aš gana tvirta.

- Ne visai. Aš tau padėsiu, jei tik išmoksi pri-sitaikyti prie mūsų darbo stiliaus.

- Kalbate apie apgaulę ir melą?

Natanas pirmą kartą nusišypsojo.

---

mink burnelę. Tai – vienas kąsnelis ko nors, kas sudomins, sužadins apetitą, nuteiks toliau ragauti (čia ir toliau – vert. pastabos).]

- Būtent. O jei tas virėjas nesutiks dalyvauti laidoje? Nusamdyk žmogų, kuris savo lėkštėje atrastų plauką. *Amuse Bouche* virėjo karjerai būtų galas. O tuomet jis su malonumu sutiktų dalyvauti televizijos šou.

Ema vėpsojo į jį.

- Būtų niekinga.

- Toks jau tas gyvenimas.

- Niekada taip nepasielgčiau.

- Taigi, - jo šypsenos kaip nebuvę. - Galima nuspėti, kas laukia ketvirtąjį kartą.

- Šį sykį aš tikrai neprašausiu.

Šefas neatrodė įtikintas, tačiau nieko nepasakė.

- Turi mėnesį parengti laidai. Sėkmės!

Ema nužingsniavo link durų, o kai Natanas jas atidarė, pasijuto šiek tiek sutrikusi, truputį sukrėsta, dar kiek susijaudinusi ir pajuto kylant šleikštulį. Jai neabejotinai prireiks sėkmės....